

LANDELIJKE PRIJS

● Er zijn 18 genomineerden voor de 'Duizend en één Kracht Ster', een landelijke prijs voor projecten die als doel hebben om allochtone vrouwen maatschappelijk te activeren. Het Venlose project Veelkleurige Participatie, Allochtone Vrouwen in de Zorg, is daar één van.

● Bij de uitreiking van de 'Duizend en één Kracht Sterren', op 9 december in Utrecht, zal prinses Máxima aanwezig zijn. De prijs bestaat onder meer uit een geldbedrag van 1001 euro.

'Project in 2012 ook in Venray en Roermond'

„In de loop van 2012 gaan we dit project, dat alleen nog maar in de regio Venlo loopt, ook 'uitrollen' naar Venray en Roermond. Ook hier kunnen allochtone vrouwen zich dan inschrijven voor een snuffelstage van drie maanden in de zorg.”

Bep Holla, beleidsmedewerker diversiteit van Proteion Thuis

Meer kleur in de zorg

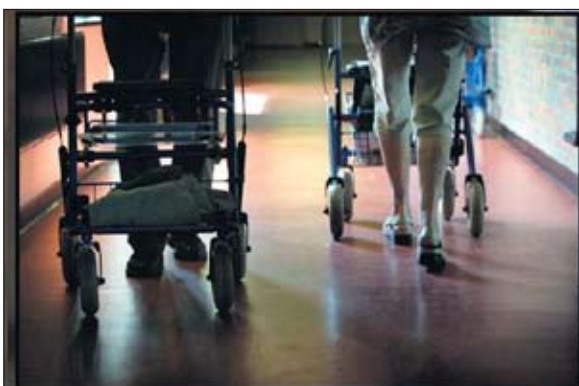
Het zou zomaar kunnen dat prinses Máxima op 9 december een landelijke prijs uitreikt aan het Venlose project 'Allochtone Vrouwen in de Zorg'. Maar ook zonder de 'Duizend en één Kracht Ster' is dit project van Proteion Thuis een aanwinst.

door **Angela Janssens**

Als jij me ooit in zo'n bejaardenhuis dumpt, ben je niet langer mijn kind'. Veel Turkse en Marokkaanse ouderen denken er zo over. Wóedend worden ze, alleen al bij de gedachte dat ze 'gedropt' worden in een bejaardenoord.

Cigdem Aygun-Özkul (30), een Venlose vrouw van Turkse afkomst die de cursus 'Allochtone Vrouwen in de Zorg' van Proteion Thuis met succes heeft doorlopen, weet daar alles van. Uit eigen ervaring weet ze inmiddels ook dat Nederlanders hun ouderen niet 'dumpen', maar dat mensen die hulpbehoevend zijn prima geholpen worden in verzorgingshuizen, aanleunwoningen en hospices. Aygun-Özkul: „In onze cultuur ben je een slecht kind als je niet zelf voor je zieke ouders zorgt. Hele generaties denken er zo over. Zo ken ik geen Turkse mensen die thuiszorg willen. In mijn omgeving weet niemand wat dat is.”

Volgens Bep Holla van het 'allochtone vrouwenproject' van Proteion Thuis, zorgt dat gebrek aan kennis voor veel onnodig leed bij ouderen van Trukse of Marokkaanse afkomst. „Mensen die hun zieke vader of moeder thuis verzorgen moeten gewoon wat dingen weten. Praktische zaken. Hoe ga je met bepaalde ziektes om? Hoe was je moeder zonder haar pijn te doen? Wij willen die kennis graag delen, maar komen bij Marokkaanse en Turkse gezinnen niet gemakkelijk binnen. Die gezinnen zijn vaak erg gesloten, vertrouwen niet zomaar iedereen en laten -bijvoorbeeld- thuiszorg niet toe. Dan kan het gebeuren dat mensen pijnlijke doorligwonden krijgen, omdat hun familie de kennis niet heeft om dat te voorkomen. Ik heb ook gezien hoe ouderen met botkanker door hun goedbedoelende kinderen elke dag onder de douche werden gesjord. Die mensen lijden helse pijnen.

Cigdem Aygun-Özkul gaat de komende anderhalf jaar leren hoe ze mensen

Dat is niet nodig. Als onze mensen de kans krijgen om allochtone mantelzorgers praktische zaken te leren, kan veel leed voorkomen worden. Mede om die reden snijdt het mes van 'Allochtone Vrouwen in de Zorg' aan twee kanten. De veertig allochtone vrouwen die de cursus met succes hebben afgerond, zijn ambassadeurs van het Nederlandse zorgstelsel. Zij kunnen Marokkaanse of Turkse familieleden en vrienden

vertellen wat dat is, een hospice, dat mensen goed verzorgd worden in een verzorgingshuis en dat er zoiets als thuiszorg bestaat. Omdat de eerste generaties Marokkanen en Turken ook 'op leeftijd' komen, zullen ook zij steeds meer zorg nodig hebben. Daarom is het een goede zaak, vindt Proteion Thuis, dat er in de regio Venlo een veertigtal vrouwen is dat in de eigen taal kan uitleggen welke moge-

als verzorgende kan helpen.

foto's archief MGL/Stefan Koopmans

lijkheden er zijn en dat er van 'dumpen' in een verzorgingshuis geen sprake is.

Maar er is meer, vertelt Bep Holla. Want na de oriënterende 'snuffelstage' van drie maanden is er een vijftiental dames met een vervolopleiding gestart. Zo zal Cigdem Aygun-Özkul over anderhalf jaar waarschijnlijk een mbo-opleiding verzorgende afronden. Dan kan de-

ze moeder van twee kinderen eindelijk doen wat ze altijd zo graag wilde toen ze nog in de productie werkte: mensen helpen. Steunkousen aantrekken, insuline spuiten, lichte verpleegkundige taken uitvoeren, medicatie aanreiken en mensen wassen zullen tot haar takenpakket horen. Dat takenpakket zorgt er soms echter voor, dat vrouwen na 'Allochtone Vrouwen in de Zorg' niet voor

een baan in de zorg kunnen kiezen. „Er zijn vrouwen die van hun man geen andere mannen mogen wassen”, zegt Holla. „En vrouwen die niet alleen met een man in één ruimte mogen zijn. Of vrouwen, die van hun man elke zomer zes weken verlof moeten nemen voor familiebezoek in het land van herkomst. Met deze dames kunnen we in onze huidige organisatie niet werken. We proberen dit soort culturele obstakels in de toekomst weg te halen.”

Als de organisatie Proteion Thuis dat wil, kan veel, denkt Holla. Neem nou die zes weken vakantie. Dat kan niet. Straks willen alle medewerkers van Proteion Thuis zes weken vrij 's zomers. Holla: „Maar als we kunnen regelen dat alle medewerkers van Proteion Thuis om de zoveel jaar eens zes weken vrij kunnen nemen in de zomermaanden, lossen we dit probleem misschien op. Kwestie van willen. Van twee kanten.”

Project 'Allochtone Vrouwen in de

'Laat allochtone vrouwen kennismaken met zorg in Nederland'. Dat is het doel van 'Veelkleurige Participatie, Allochtone Vrouwen in de Zorg', een project waarmee de gemeente Venlo en Proteion Thuis in 2010 zijn gestart. De cursus duurt drie maanden. Er zijn al twee lichtingen 'afge-

studeerd'. Vrouwen die deelnemen maken kennis met zorg in de meest brede zin van het woord: thuishulp, hospice, maar ook met voorzieningen voor dagopvang of verzorgingshuizen waren bezocht. Als de cursus is afgerond, kunnen de vrouwen solliciteren op een leerwerktraject dat kan leiden

Zorg' van Proteion Thuis

tot een baan in de zorg. „Vrouwen die meedoen, moeten wél de Nederlandse taal kunnen schrijven en spreken”, zegt cursusleidster Tülay Arslan. De inmiddels geslaagde cursiste Cigdem Aygun-Özkul vindt het belangrijk om te melden dat leeftijd geen rol speelt. „Toen ik aan de cursus begon, dacht ik

dat ik met 29 jaar te oud was om iets nieuws te leren. Niets is minder waar. Er is, dankzij dit project, een wereld voor me opengegaan. Vooral het bezoek aan het hospice, waar terminale patiënten worden verpleegd, heeft mijn ogen geopend. Nederlanders zorgen juist heel erg goed voor hun ouderen.”